

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl dne 10. prosince 2021 ve veřejném zasedání o **odvolání obžalovaného Jana O., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 21. 9. 2021 č. j. 2 T 96/2021-60

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Jana O. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Jan O. uznán vinným zločinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, jehož se dopustil tím, že
  - *dne 28. 11. 2020 kolem 15:00 hod. v xxx, okr. xxx, v parčíku poblíž domu pro seniory, úmyslně poštvál svého loveckého psa plemene border teriér na volně se pohybuující kočku, přičemž po dobu 10 až 15 minut jej stále podněcoval k útokům na kočku, kdy pes se do kočky opakovaně zakusoval a dával ji, v důsledku čehož kočka utrpěla kousné zranění krku a nohy a devastující kousné a tržné zranění břicha s roztržením břišní stěny, což kočce způsobilo stres fyzické i psychické povahy vysoké intenzity, a následně kočce opakovaně šlápl na krk, čímž jí zlomil vaz.*
2. Za to byl odsouzen podle § 302 odstavec 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků.
3. V zákonné lhůtě napadl rozsudek soudu I. stupně odvoláním obžalovaný Jan O., které zaměřil do výroku o vině a trestu. V rámci písemného odůvodnění odvolání obžalovaný uvedl, že skutek, tak jak je popsán v obžalobě, resp. rozsudku, se nestal. Pes obžalovaného, který byl na svinovacím vodítku poté, co s ním obžalovaný přijel z lesa a vystupoval z auta, vyskočil z auta a běžel do parčíku, kde bylo velké množství toulavých koček, které všechny utekly až na jednu, která vyskočila na strom asi metr vysoko a začala na psa prskat. Pes „šel“ po této kočce a začal ji tam „mordovat“. Obžalovaný svého psa odvolával povely fuj, ke mně, apod., na což pes nereagoval, proto přišel do jejich blízkosti a strhnul psa i s kočkou, a když viděl, jak je kočka zdevastovaná, tak se snažil psa od kočky nohou oddělit (rukou to nešlo, aby nebyl pokousán) a teprve až se mu to podařilo, tak kočce šlápl dvakrát na krk, aby jí ukončil trápení a zlomil jí vaz a kočku posléze zakopal. Pes border teriér je malé plemeno v kohoutku jen o něco málo větší než kočka a je cvičený na tlumení škodné zvěře, a to jak toulavých koček a psů i lišek. Obžalovaný nemohl psovi v útěku z auta zabránit, a to s ohledem na svůj pokročilý věk a omezenou mobilitu. Nikdy by psa proti kočce neštvál. Výpověď svědka K. popisuje až závěrečnou fázi kontaktu jeho psa s kočkou a koresponduje s jeho výpovědí, že přišel ke stromu, až když pes kočku „mordoval“. Svědek K. si snahu obžalovaného oddělit psa od kočky nohou mylně vykládal jako popouzení psa a kopání do kočky, aby se hýbala a pes útočil. Rozmazané fotografie pořízené svědkem K. pouze zachycují závěr kontaktu psa s kočkou a usmrčení zdevastované kočky. Výpověď svědkyně P. je irelevantní, protože tato svědkyně jak sama vypověděla, nic neviděla a pokud hovořila o tom, že jí něco připadalo, tak je to pouhá její spekulace. Obžalovaný dále uvedl, že nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně uvedenými v bodu 14. odůvodnění napadeného rozsudku, „že nešlo o nedbalostní jednání“, poněvadž sám obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

vedl, že pes je lovecký, a je vysazený na kočky, kdy skutečnost, že se jednalo o loveckého psa vysazeného na kočky, nemá nic společného s úmyslem či nedbalostí. Lze tak shrnout, že nebylo prokázáno, že obžalovaný měl úmyslně poštvat svého loveckého psa na volně pohybující se kočku. Obžalovaný připustil, že z důvodu únavy a snížené obezřetnosti porušil ust. § 13 odst. 1 zákona číslo 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, který ukládá vlastníkovvi zvířat v zájmovém chovu povinnost učinit opatření proti úniku zvířat, kdy za únik zvířete je považováno i vzdálení se zvířete ze sféry ovladatelnosti jeho chovatelem, kdy chovatel není schopen své zvíře ovládat a určovat jeho chování. Za nedodržení této povinnosti se vlastník psa dopouští přestupku podle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, kterým se postihuje porušení povinnosti učinit opatření proti úniku zvířete (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 08. 2014, sp. zn. 2 As 72/2014), tedy i úniku psa na svinovacím vodítku z auta. Napadená kočka byla volně se pohybující, tato nepochybně neměla základní chovatelskou ani veterinární péči ani řádné očkování proti přenosným nemocem, mohla být i roznašečem vši, blech a jiných parazitů a roztočů a tato okolnost má nepochybně vliv i na posuzování společenské škodlivosti věci ve smyslu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku, jejíž aplikace se obžalovaný podpůrně domáhá. S ohledem na shora uvedené navrhl obžalovaný, aby krajský soud rozhodl zprošťujícím výrokem ve smyslu ust. § 226 písm. a) trestního řádu z důvodu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je stíhán, případně ust. 226 písm. b) trestního řádu z důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, in eventum, aby zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve smyslu § 222 odst. 2 trestního řádu a věc postoupil jinému orgánu, jestliže shledá, že nejde o trestný čin, avšak žalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek.

4. K veřejnému zasedání dne 10. 12. 2021 se obžalovaný, který byl o jeho konání řádně a včas vyrozuměn, z důvodu nemoci nedostavil a požádal o jeho konání v jeho nepřítomnosti, čemuž krajský soud vyhověl.
5. V rámci veřejného zasedání obhájce obžalovaného poukázal dále na skutečnost, že okresní soud při rozhodování ve věci vycházel toliko z popisu zranění kočky, které popsal sám obžalovaný, přičemž tato nebyla exhumována a následně pitvána. Rovněž uvedl, že v dané věci nebyl naplněn znak týrání ve smyslu zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání.
6. Krajský soud v Ostravě, jakožto soud odvolací, především konstatuje, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou (§ 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu) a ve lhůtě naznačené v ust. § 248 odst. 1 trestního řádu Odvolací soud z podnětu odvolání přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k těmto závěrům.
7. Po přezkoumání napadeného rozsudku ve shora naznačeném rozsahu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, odvolací soud musí konstatovat, že řízení ani rozsudek samotný v přezkoumávané části netrpí žádnými závažnými vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, když v tomto řízení byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a ustanovení týkající se zahájení trestního stíhání a seznámení s výsledky vyšetřování, jakož i ustanovení, která mají zabezpečit řádné objasnění věci. V takto proběhnuvším řízení vykonal soud I. stupně dostatek důkazů potřebných k tomu, aby bylo ve věci možno rozhodnout, a to jak po stránce skutkové, tak i po stránce právní bez důvodných pochybností, jak to má na mysli ust. § 2 odst. 5 trestního řádu Poté soud I. stupně hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

8. Skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná, úplná, mají oporu v důkazech, které soud I. stupně jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech správně vyhodnotil. V odůvodnění napadeného rozsudku jasně vysvětlil, které skutečnosti vzal jednotlivými důkazy za zjištěny, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a jakými právními úvahami se řídil.
9. Krajský soud ve shodě se soudem okresním poukazuje především na výpovědi svědků Vladimíra K. a svědkyně Ludmily P. Svědek Vladimír K. sice neviděl celý útok psa na kočku, nicméně jednoznačně vypověděl, že obžalovaný do kočky kopal tak, že ji chtěl jakoby nadzvednout, aby se hýbala a pes na ni útočil, což je v rozporu s tím, co uvedl obžalovaný, tedy, že do kočky kopal, aby oddělil psa od kočky. Svědek rovněž vypověděl, že přímo viděl, jak byl pes na vodítku a následně jej z vodítka obžalovaný pustil, což je v rozporu s výpovědí obžalovaného. Skutečnosti, že chování obžalovaného svědka popudilo, nasvědčuje to, že se svědek snažil jednání obžalovaného zachytit mobilním telefonem a o celé záležitosti informoval policejní orgán. Z fotografií v žádném případě není patrné, byť jejich kvalita není optimální, že by se snad obžalovaný pokoušel jakkoliv útoku psa zabránit. Tomu nasvědčuje i výpověď svědkyně Ludmily P., která vypověděla, že viděla obžalovaného, jak nabádá svého psa, ať napadne kočky. Uvedla, že ačkoliv celý incident přes plot neviděla, viděla, jak obžalovaný gestikuloval a připadalo jí to, že nabádal psa k útoku na kočku a až poté, co zakašlala, obžalovaný zpozorněl, vzal kočku a odešel. Výpovědi svědků, byť neviděli celý incident, jsou tak v podstatných skutečnostech ve vzájemném souladu, přičemž svědek K. dále uvedl, že obžalovaného viděl v místě častokrát se psem, který byl na volno a kočky tzv. naháněl. Je tam možné uzavřít ve shodě se soudem okresním, že opakované poštvání psa na kočku bylo dostatečně prokázáno.
10. Lze souhlasit s obhajobou, že popsaná zranění kočky vyplynula toliko z výpovědi obžalovaného, nicméně soud neměl důvod o těchto pochybovat, kdy ostatně obžalovaný nikterak nepopíral, že jeho pes kočku napadal a způsobil jí devastující zranění, přičemž on kočku následně usmrtil. Obžalovaný toliko ve věci popírá, že by měl na usmrcení kočky způsobem, který je mu kladen za vinu, podíl, s tím, že nemohl zabránit útoku svého psa na kočku, což je však zcela v rozporu s výpověďmi očitých svědků, jak shora uvedeno.
11. Pokud jde o námitku, že na daný případ nedopadá ust. v § 4 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, krajský soud uvádí následující.
12. Jednotlivé formy týrání jsou upraveny v ust. § 24 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání.
13. Ze zprávy Státní veterinární správy ze dne 4. 2. 2021 na č.l. 36-37 spisového materiálu vyplynulo, že způsob napadení kočky, kdy kočce bylo způsobeno kousné zranění krku a nohy a dále devastující kousné a tržné zranění břicha s roztržením břišní stěny, působilo napadené kočce stres fyzické i psychické povahy vysoké intenzity. Popsaná zranění se projevují výraznou bolestivostí, kdy kočka prožívala vlivem útoku bolest a utrpení vysoké intenzity. Výše uvedené bylo konstatováno s tím, že tyto závěry lze učinit i bez přítomnosti na místě útoku.
14. Dle § 4 odst. 1, písm. j) zákona č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání, se za týrání zvířete považuje vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy. Dle § 4 odst. 1 písm. p) se za týrání považuje usmrtit zvíře způsobem působícím nepřiměřenou bolest nebo utrpení.
15. Ze zprávy Státní veterinární správy vyplynulo, jak shora uvedeno, že způsob napadení kočky, kdy jí byla způsobena zranění popsaná shora, této způsobilo stres fyzické i psychické povahy vysoké intenzity, kdy Státní veterinární správa poukázala v tomto kontextu na naplnění shora citovaného ust. § 4 odst. 1, písm. j) zákona č. 246/1992 Sb.
16. Krajský soud, který pochopitelně právním závěrem Státní veterinární správy není vázán, dospěl k závěru, že v daném případě jednání obžalovaného, který opakovaně poštvál svého psa proti kočce, kdy tak činil po dobu dle svědka K. minimálně 15 minut, přičemž lze jednoznačně ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

způsobu a doby útoku dospět k závěru, že tak činil v úmyslu, a to přímém, tuto usmrtit, což nakonec učinil, znak týrání ve smyslu ust. § 4 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, naplňuje, a to především dle ust. § 4 odst. 1 písm. p), rovněž pak dle § 4 odst. 1 písm. j) výše uvedeného zákona.

17. Krajský soud toliko doplňuje k námitce obžalovaného, že ani k jednomu v ust. § 4 zákona č. 246/1992 Sb. uvedenému způsobu týrání nedošlo, že tento výčet je toliko příkladný, doplněn ust. § 4 odst. 1 písm. y), kdy se za týrání považuje i jiné jednání v rozporu se zákonem č. 246/1992 Sb., v jehož důsledku dojde k utrpení zvířete. K utrpení zvířete, jak vyplynulo ze zprávy Státní veterinární správy i očitých svědků, pak zcela bezesporu došlo.
18. Obžalovaný se vytykánoho jednání dopustil na místě veřejnosti přístupném, kterým bezesporu prostor před pečovatelským domem, kde měl přístup neomezený počet osob, je.
19. Na jednání obžalovaného, tak, jak bylo v průběhu hlavního líčení prokázáno, v žádném případě nelze aplikovat ust. §12 odst. 2 trestního zákoníku. Zásada subsidiarity trestní represe, v tomto ustanovení upravená, vyjadřuje především tu skutečnost, že trestněprávní řešení porušení určitých zákonem stanovených pravidel představuje nejzazší z možných řešení, a to řešení určené pro zvláště společensky škodlivé případy. Současně je s jejím zakotvením spojeno omezení uplatnění trestní odpovědnosti a trestněprávních důsledků s ní spojených jen na případy, kdy nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiných než trestních předpisů. K vyvození trestní odpovědnosti za určitý čin tedy nepostačuje to, že tento vykazuje všechny formální znaky určitého trestného činu. Není-li náležitě společensky škodlivý nebo lze-li se v reakci na něj spokojit s vyvozením jiné než trestní odpovědnosti, pak jeho pachatel není trestně odpovědný. Tímto způsobem jsou vymezeny dvě specifické podmínky trestní odpovědnosti, bez jejichž splnění není možné uplatnit trestní sankce.
20. Jednání obžalovaného je dle závěru krajského soudu v souladu se závěrem okresního soudu, byť tento nebyl explicitně vyjádřen, natolik společensky škodlivé, že je zcela namísto jeho posouzení v rovině trestněprávní. Argumentace tím, že kočka byla volně se pohybující, mající parazity atd. naprosto neobstojí a rozhodně nemůže společenskou škodlivost snížit, kdy ochraně ve smyslu zákona č. 246/1992 Sb. podléhají všechna zvířata uvedená v ust. § 3 tohoto zákona.
21. Lze tak uzavřít, že jednáním obžalovaného byla naplněna skutková podstata zločinu týrání zvířete ve smyslu ust. § 302 odst.1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku.
22. Pokud jde o uložený trest odnětí svobody, dospěl krajský soud v rámci své přezkumné činnosti k závěru, že okresním soudem uložená trestní sankce je zcela v souladu s ust. §§38-39 trestního zákoníku.
23. Krajský soud předně poznamenává, že důvod zrušení rozsudku ve výroku o trestu dle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu spočívá v nepřiměřenosti trestu. Uložený trest tedy nemůže být buď příliš (nepřiměřeně) mírný nebo příliš (nepřiměřeně) přísný. Je-li však pouze mírný nebo naopak pouze přísný, bez atributu ve formě současné nepřiměřenosti, není zákonného důvodu, aby odvolací soud do něj jakkoli zasahoval.
24. Okresní soud správně vyhodnotil jako polehčující okolnost na straně obžalovaného jeho předchozí bezúhonný život, přitěžující okolnosti na straně obžalovaného neshledal, kdy vzhledem k tomu, že odvolání bylo podáno toliko obžalovaným, nemohl se krajský soud těmito případně zabývat.
25. Trest ukládal okresní soud v rámci trestní sazby 2 až 6 let. Pokud s ohledem na dosavadní život obžalovaného dospěl okresní soud k závěru, že je možno obžalovanému ještě uložit trest odnětí svobody nespojený s jeho přímým výkonem, nepochybil. Trest ukládaný na samé spodní hranici trestní sazby s odkladem na delší zkušební dobu v trvání 3 let, je trestem odpovídajícím všem zákonným kritériím, který nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

26. Krajský soud tak dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné a dle § 256 trestního řádu toto zamítl.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava dne 10. 12. 2021

JUDr. Vladislav Topiarz, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Pavla Růžičková, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.